

РЕШЕНИЕ

№ 748

****, 22.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на тридесет и първи май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Иво В. Добрев

при участието на секретаря М. Н. Тошева
като разглежда докладваното от Иво В. Добрев Гражданско дело №
20222100100589 по описа за 2022 година

Делото е образувано по повод исковите претенции на С. Д. К., ЕГН ***** от ***** чрез адв. Петя Колчакова- САК, съдебен адрес: гр. София, бул. „Цар Борис III” №25, адвокатска кантора "Колчакова" против М. Й. П., ЕГН ***** от *****; В. Т. К., ЕГН ***** от ***** и Т. К. К., ЕГН ***** от ***** за оспорване на припознаването, извършено от Т. К. К. по отношение на детето В. К. с майка М. П. и за установяване, че С. Д. К. е биологичен баща на детето В..

Моли се също така да се промени бащиното и фамилното име на детето от Т. К. на С.К. да се разпорежи препис от решението, след влизането му в сила, да се изпрати на Община Бургас, за да бъдат отразени горните обстоятелства и съответно за съставяне на нов акт за раждане на В., с който акт за раждане ищецът да бъде вписан за неин баща, както и да бъде отразена промяната в имената на детето. Формулирано е и искане да се постанови родителските права върху малолетното дете да бъдат упражнявани от нейната майка, като на бащата да бъде определен следния режим на лични контакти с детето: бащата да има правото да взима детето в събота в 10:00ч. и да го връща до 17:00ч. в неделния ден с приспиване, всяка първа и трета седмица от месеца, както и 20 последователни дни през лятната ваканция на детето, които не съвпадат с платения годишен отпуск на майката. За осъществяването на режима на лични отношения бащата следва да взима и връща детето от местоживеенето му при майката. Моли за определяне на месечна издръжка в размер на 200лв., платими от ищеца до 15-то число на месеца.

Ищецът твърди, че е имал интимна връзка с М. П. от средата на 2016г., а от месец ноември 2016г. двамата заживели заедно на семейни начала в жилището на родителите му, след което се преместили на квартира. В края на 2016 г. К. разбрал от първата ответница, че

е бременна и чака дете от него. Непосредствено след раждането на детето В., както и многократно след това ищецът изявявал желание и молел ответницата П. да даде съгласието си да бъде вписан в акта за раждане на момичето като негов баща, но майката отказвала. В резултат на влошените отношения помежду им двамата се разделили, а майката ограничила контактите на ищеца с детето и дори заплашвала, че ако не ѝ заплаща квартира и не ѝ праща пари няма да го вижда повече.

Именно поради това поведение на майката, К. подал заявление за припознаване с вх. № ***** г. в Община Бургас. На 20.05.2020 г. получил писмо с изх. № 94-01-2746 / 7/ 14.05.2020 г. от Община Бургас, че майката М. П. е оспорила припознаването, за което свидетелствало заявление с вх. № 94-01-2746 / 5/ 10.03.2020 г.

Поведението на последната наложило предявяване на иск по чл.66 ал.2 СК пред Окръжен съд гр.Бургас от ищеца. Там в отговора на исковата молба М. П. признавала, че с ответника имали връзка и че са живели заедно на семейни начала, че детето В. е дъщеря на С. К. и дори, че са се опитали след първата им раздяла да се съберат повторно. В хода на съдебното дирене по горепосоченото дело първата ответница не съдействала за събиране на доказателства относно произхода на детето, а вместо това правила постъпки по прекратяване на съдебното производство като създавала процесуални пречки за продължаването му. П. поискала прекратяване на делото, поради наличието на направено припознаване от трето на спора лице. Към молбата си представила и доказателства, от които било видно че ответникът Т. К. подал заявление за припознаване и декларация за припознаване на детето В.. Направила изявление, че няма да оспорва припознаването, поради което и гражданско дело № 1478/2020г. било прекратено с определение № 260990/10.09.2021г.

Посочва се, че ищецът бил изключително привързан към детето В., която считал за своя дъщеря. Винаги се опитвал да угажда на майката, само за да може да я вижда. След завеждането на горепосоченото дело през лятото на 2020 г. С. К. наел и заплащал квартира за майката и детето в гр.*****. Напуснал добре платената си работа в **** и се върнал в България, за да установи емоционална връзка с момичето. Майката още тогава правила опити да го убеди да прекрати делото като му обещала, че ще вижда детето, но в същото време не желала да бъде вписан в акта за раждане като негов баща. Няколко месеца след това през есента на 2020 г. последната напуснала заедно с детето наетата квартира и ищецът загубил връзка с тях. Оттогава досега правил неуспешни опити да се свърже с първата ответница, но П. не отговаряла на обажданията и съобщенията. Поради гореизложеното за него се пораждал правен интерес от предявяване на настоящите икове.

В срока за отговор е постъпил такъв от Т. К. К.. Потвърждава, че в акта за раждане на детето В. е вписан като баща, след извършено и неоспорено припознаване. Твърди, че полага грижи за втората ответница и не я лишава от нищо. Тя се чувствала спокойна при него и майка си. Според ответника делата, водени от ищеца били насочени само, за да се създават притеснения на майката. Последната многократно викала полиция заради психическия тормоз над нея, който упражнявал ищеца. Заявява, че по време на първото дело- гр.д. № 1478/2020г. по описа на БОС ищецът принудил майката да се съгласи, че е

баща на детето. Неистина било казаното от К., че се е върнал от **** заради детето. Последният бил агресивен, прекалявал с алкохола, като неведнъж ответницата П. викала полиция, за да защити себе си и детето. Заявява, че ищецът никога не е бил фактор в живота на детето. Ответникът К. бил този, който полагал грижи за В., а ищецът само обърквал и разстройвал детето. Моли за отхвърляне на исквете и присъждане на направените по делото разноски.

Отговор е постъпил и от назначения на ответницата В. Т. К. особен представител. Посочва се в същия, че при разглеждането на спора и постановяване на съдебния акт съдът следва да вземе предвид интересите на детето. Цитира се практика на касационната инстанция, като е изразено становище, че съдът следва да съобрази включително относимите норми на ЕКЗПЧОС. Заявена е също така позиция, че в интерес на детето е да знае обективната истина за своя произход.

Бургаският окръжен съд, с оглед събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

Ищецът и ответницата М. П. заживели заедно на семейни начала през 2016г. в гр.*****. Първоначално пребивавали в жилището на родителите на К. в *****, след това сключили договор за наем и се преместили в *****. На *****г. се родила ответницата В. П., като в акта за раждане баща на детето не бил посочен. Между ищеца и първата ответница често възниквали конфликти и неразбирателство, като включително се налагало да бъде търсено съдействие и уведомявани органите на реда. След раздялата на двамата К. решил да припознае детето като подал заявление вх.№94-01-2746/24.01.2020г. в Община Бургас. Ответницата П. обаче оспорила припознаването, което довело до подаване на искова молба пред Окръжен съд гр.Бургас с правно основание чл.66 ал.2 СК от ищеца. В депозирания от П. отговор на исковата молба по гражданско дело №1478/20г. последната признала, че К. е баща на детето В. и изтъкнала като причина за оспорването обстоятелството, че последният не изразил желание да припознае детето в продължение на три години. В хода на това производство обаче третият ответник направил изявление за припознаване на детето и М. П. не оспорила същото, което довело като последица до прекратяване на делото. В едногодишния срок по чл.66 ал.5 СК молителят предявил настоящите съединени искиви претенции.

За изясняване на фактическата обстановка по делото, са допуснати гласни доказателства. Според показанията на свидетелката К.а(майка на ищеца), С. и М. живели първоначално в нейното жилище в *****, отделили се на квартира за няколко месеца и след раждането на детето в края на 2017г. отново се върнали в апартамента на родителите на ищеца. Споделя, че през месец ноември или декември 2017г. двамата се скарали и първата ответница, заедно с детето напуснала апартамента. Преместила се в *****, където пребивавала до навършване на едногодишна възраст на детето. След това се установила в *****. Категорична е, че докато първата ответница е била във връзка със сина и не е имала контакти с други мъже, както и че последната споделяла пред нея, че именно ищеца е бащата на В.. Изразява становище, че К. е добър и отговорен родител, който е много привъзран към детето.

Свидетелят С. разказва, че ищецът и първата ответница са родители на детето В.. Знаел, че двамата са живеели заедно, като включително присъствал на разговор между тях по време, на който майката е споменавала, че ищецът е баща на детето. Заявява, че ищецът ходил да взима детето от детска градина, осигурявал пари за облекло и издръжка на малката, изпращайки суми на майката. Твърди, че ищецът е скромен, работещ човек, който иска да има нормална връзка с детето си.

Настоящият състав кредитира показанията на свидетелите, включително тези на А.К. при съобразяване нормата на чл.172 ГПК, като достоверни и обективни.

При така събраните доказателства, съдът намира следното от правна страна:

Предявеният иск с правно основание чл.66, ал.5 от СК е допустим. Същият е предявен от ищеца в преклузивния едногодишен срок от узнаване на припознаването.

Поначало припознаване може да се извърши само при липса на установен произход или при оборен произход. Припознаването е декларативен акт, то не създава майчинство или бащинство, а само го обявява. Припознаването само разкрива биологичната връзка на произход и открива възможността за проявление на произтичащите от нея последици. Доколкото този едностранен акт не се проверява по същество от длъжностното лице по гражданското състояние, законът допуска припознаването да бъде оспорено - от другия родител или от детето или от всяко лице, което твърди, че е родител на припознатия. Целта на оспорването е да се разруши действието на припознаването. Съгласно разпоредбата на чл.66 ал.5 СК, когато припознаването се оспори по този ред ищецът следва да съедини претенцията си с иск за установяване на произход.

В настоящия случай, от показанията на свидетелите се установи, че страните са поддържали контакти в периода на зачеването и преди това.

За да бъде установено по категоричен начин, че ответникът, вписан като баща на детето не е биологичен баща, както и каква е вероятността ищецът да е биологичен баща на роденото от ответницата дете, по делото бе назначена ДНК експертиза, която да бъде извършена в БНТЛ при ОД на МВР- Бургас. Изрично е указано на страните, че при неизпълнение на тези задължения, поведението им може да се счита като доказателство по делото, за твърдените от другата страна обстоятелства.

Независимо от положените от съда усилия да дисциплинира ответниците, включително чрез налагане на глоби на П. и К. последните не са се явили за изземване на клетъчен материал за изготвяне на ДНК експертиза. Поради липса на съдействие от ответната страна, допусната по делото експертиза не е извършена.

Разпоредбата на чл.161 ГПК предвижда, че съдът може да приеме за доказани фактите, относно които страната е създала пречки за събиране на допуснати доказателства.

В конкретната хипотеза ответницата П. не е изпълнила задължението си по чл.333, ал.1 ГПК да окаже нужното съдействие при изготвяне на назначената от съда ДНК експертиза, като е била надлежно уведомена и предупредена за последиците. Независимо от това е отказала да се яви и осигури присъствието на детето за изготвяне на експертизата, без да има данни отказът за съдействие и изследването да е свързан със сериозна или продължителна опасност за здравето на дъщеря и. С поведението си ответницата е създала

пречки за изготвяне на ДНК експертизата, която с категоричност би могла да установи дали ответникът К. е биологичен баща на детето или такъв се явява ищеца. Казаното се отнася и за процесуалното поведение на ответника К., характеризиращо се с несъобразяване с постановените съдебни актове и неизпълнение разпорежданията на съда.

Отделно от казаното трябва да се отбележи, че по делото са приобщени писмени доказателства, имащи характер на извънсъдебно признание, доколкото в тях са обективирани изявления, представляващи по съществото си излагане на неизгодни за ответниците факти, които несъмнено следва да бъдат взети предвид при решаване на спора. П. и К. не са провели съответното насрещно доказване, за да опровергават съдържащата се в приетите по делото писмени материали / отговор на искова молба по гр.дело №1478/20г. по описа на БОС, договор за наем на недвижим имот, писмо от Началника на Второ РУ-Бургас, докладна записка до началника на Второ РУ-Бургас/ информация, че първата е живяла на съпружески начала с ищеца и има общо дете с него, съответно последният е баща на В. К.. Категорично недоказано е останало изявлението на ответника Т. К., че той е баща на детето. В подкрепа на това, направено от него твърдение не са ангажирани каквито и да е доказателства. Напротив последният е създал пречки за събирането на такива, като не е оказал съдействие на вещото лице за изготвяне на допусната от съда експертиза.

Несъмнено при постановяване на решението си съдът е длъжен да вземе предвид интереса на детето, както е предвидено и в чл. 66 ал. 5 СК. Не може да се пренебрегва обаче и интересът на биологичния баща да установи произхода на детето. Между тези два интереса обикновено няма пряко противоречие, тъй като за всяко дете съществува естествена необходимост да знае биологичния си произход, да получава материална и емоционална подкрепа от своя рожден баща. В параграф 57 от решението на ЕСПЧ от 13.10.2020 г. по жалба № 32495/2015 г. по делото "Койчев срещу България" съдът на ЕСПЧ е счел, че въпреки свободата на преценка, предоставена на държавите в тази област, чл. 8 от Конвенцията изисква биологичният баща да не бъде напълно възпрепятстван от установяване на бащинството си или изключен от живота на детето, освен ако съществуват непреодолими причини за това, свързани с най-добрия интерес на детето. Тоест, за да се отхвърли искът за установяване на произход от бащата, интересът на детето трябва да е обусловен от факти, които представляват непреодолима пречка за установяване на бащинството. В случая такива факти категорично не се установяват.

При съвкупна преценка на събрания по делото доказателствен материал- писмени доказателства, показанията на разпитаните свидетели и на основание чл. 161 ГПК вр. чл. 333, ал.2 ГПК, съдът приема за доказан фактът, че ответникът Т. К. не е биологичен баща на детето В., като по време на вероятния период на зачеване само ищецът С. К. е поддържал интимни отношения с ответницата М. П.. При това положение са налице несъмнени данни установяващи, че ищецът е биологичен родител на втората ответница. Направеното припознаване не е създало валидна връзка родител- дете, а предявените иски се явяват доказани и основателни, поради което и следва да бъдат уважени.

За да бъде постановена промяна на бащиното и фамилно име на детето, следва да бъде установено кой е биологичният му баща. С оглед приетото, че това е С. Д. К., тази

претенция също следва да бъде уважена.

Съобразно разпоредбата на чл. 70 СК, при уважаване на исковете по чл. 68 и 69 СК, съдът служебно постановява при кого от родителите да живее детето, мерки за упражняване на родителските права, режима на личните отношения между детето и родителите, както и неговата издръжка, като се прилага съответно чл. 59 СК. Съдебното решение за установяване на бащинство или майчинство декларира произхода към момента на раждането, като става възможно проявлението на всички права и задължения, съществуващи между родители и деца. Поради горните съображения следва да се приеме, че нормата на чл. 70 СК е приложима и при установяването на произход с иск по чл. 66, ал.5 СК, тъй като и в този случай се търси такъв към момента на раждането и е необходимо да бъдат разрешени въпросите за родителските права, местоживеенето на детето, личните отношения и издръжката. В конкретния случай ищецът изрично е поискал произнасяне по горните въпроси и съдът дължи разрешаване на спора чрез съдебна администрация на отношенията родители- дете, без да е обвързан от становищата и исканията на страните.

При разрешаване на въпросите по чл.70 СК, съдът съблюдава съответно нормата на чл.59 ал.2 и 4 СК и водещите интереси на детето при критериите, въведени от законодателя: възпитателските качества на родителите, полаганите до момента грижи и отношение към децата, желанието на родителите, привързаността на децата към родителите, пола и възрастта на децата, възможността за помощ от трети лица- близки на родителите, социалното обкръжение и материалните възможности. При това следва да бъде приложена задължителната за съда практика, обективизирана в ППВС № 1/74 година, в което горните критерии са изчерпателно развити.

С оглед изложеното и предвид събраните по делото доказателства, съдът намира, че интересите на детето налагат определяне неговото местоживее при майката, като ѝ бъде възложено и упражняването на родителските права.

Личните отношения между дете и родител са в интерес и на двете страни. При определяне на мерките относно личните контакти на детето и родителя, на когото не се предоставя упражняването на родителските права, съдът изхождайки от обстоятелствата по конкретния случай, трябва да определи режим на лични отношения по такъв начин, че да създаде нормална обстановка за тяхното поддържане. Необходимо е определените с решението мерки да не стават допълнителен източник на спорове между родителите. Семейният кодекс не определя интензитета на личните отношения и контакти. В това отношение е дадена свобода на съда да преценява конкретните обстоятелства, разбира се ръководейки се изцяло от интереса на детето. Чрез режима на лични отношения трябва да се постигне възможност детето да расте и да се развива под грижата и с подкрепата и на двамата родители. Право на всяко дете, а и негова естествена потребност, е да общува и с двамата си родители. По тази причина, по принцип мерките за лични отношения, с оглед конкретните обстоятелства, следва да предоставят най-широка възможност за общуване и осъществяване на пълноценни отношения между детето и родителя, на когото не е предоставено упражняването на родителските права.

В хода на производството не са ангажирани конкретни доказателства за родителския

капацитет на ищеца, като същевременно е установено влошаване на отношенията между родителите. Положителни характеристични данни обаче се извеждат при анализ на събраните по делото гласни доказателства. Същевременно, безспорна е необходимостта от запазване и развитие на отношенията с бащата чрез определяне на подходящ за това режим, за да може да бъде съхранена и развита емоционалната връзка между тях. Независимо от това, на кого е предоставено упражняването на родителските права, двамата родители са равнопоставени, като всеки един от тях има собствена роля и значение за формиране и подпомагане развитието на детето. Определянето на режима на личните отношения между родителите и детето включва определяне на период или на дни, в които родителят може да вижда и взема детето, включително през училищните ваканции, официалните празници и личните празници на детето, както и по друго време (чл. 59, ал.3 от СК).

Съдът счита, че с оглед съхраняване връзката родител- дете трябва да бъде определен следния режим на лични отношения с детето- всяка първа и трета седмица от месеца като бащата взема детето в събота в 10 часа и го връща до 17.00 часа в неделния ден, с преспиване, както и 20 последователни дни през лятната ваканция на детето, които не съвпадат с платения годишен отпуск на майката. За осъществяването режима на лични отношения бащата следва да взема и връща детето от местоживеенето му при майката.

Родителите безусловно дължат издръжка на ненавършилите пълнолетие деца- чл. 143, ал.2 СК. Ищецът не оспорва задължението си за издръжка. Изразява готовност да заплаща такава в размер от 200лв. (платима до 15-то число на месеца, за който се дължи).

При определяне размера на издръжката трябва да се вземе предвид от една страна новата стойност на минималната работна заплата за страната, съгласно Постановление на Министерски съвет №497 от 29.12.2022г.-780 лева и да бъде съобразена разпоредбата на чл.142 ал.2 СК предвиждаща, че минималният размер на същата се равнява на ¼ от тази работна заплата. Следователно считано от 01.01.2023г. сумата от 195 лв. е абсолютният минимум, който съдът е длъжен да присъди без да се интересува дали родителят е безработен, няма имущество и не получава доходи от каквато и да е дейност. За всеки размер над минималния, следва да бъдат обосновани както необходимостта от издръжка в претендирания размер, така и възможността на лицето, което дължи издръжката, да я заплаща.

Предвид изложеното, както и с оглед конкретните обстоятелства по делото/при съобразяване размера на получаваното месечно възнаграждение от ищеца/, съдът намира, че следва да определи сумата от 200 лева като дължима месечна издръжка за детето В., която С. К. следва да изплаща. Издръжката се дължи от датата на предявяване на исковата молба на основание чл. 70 СК.

Като последица от уважаване на претенцията, след влизане на решението в сила, препис от него следва да се изпрати на длъжностното лице по гражданско състояние в Община Бургас за отбелязването му в регистрите и за съставяне на нов акт за раждане, в който детето да бъде записано с имената В.С.К..

Ищецът е направил искане за присъждане на разноски. Съобразно изхода на делото и на основание чл.78 ал.1 ГПК, ответниците М. Й. П. и Т. К. К. следва да бъдат осъдени да

заплатят разноси в общ размер на 1620 лева, от които: 120 лв.- държавна такса; 900лв.- адвокатски хонорар и 600 лева възнаграждение за особен представител. Не представлява разноси и не следва да се поставя в тежест на ответниците сумата от 500 лв. за възнаграждение на вещо лице по ДНК експертиза, тъй като с протоколно определение от 31.05.2023г. е отменено определението за нейното допускане, като няма пречки същата да се върне на ищеца.

Доказателства за направени разноси от ответника К. не са ангажирани, поради което и такива не следва да се присъждат.

Мотивиран от горното и на основание чл.66 ал.2 от СК и чл.331 и сл. ГПК, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПРИЕМА за установено по предявения от С. Д. К., ЕГН ***** иск по чл.66 ал.5 СК, че Т. К. К., ЕГН *****, извършил припознаване със заявление №94-01-2746/24.01.2020г. не е биологичен баща на детето В. Т. К., ЕГН *****, родено на ****г. в гр. ***** от майка М. Й. П., ЕГН *****.

ПРИЕМА за установено, че С. Д. К., ЕГН ***** е биологичен баща на детето В. Т. К., ЕГН *****, родено на ****г. в гр. ***** от майка М. Й. П., ЕГН *****.

ПОСТАНОВЯВА да се впише промяна в акта за раждане на имената на детето, В. Т. К., ЕГН *****, като същото следва да носи имената В.С.К..

ПРЕДОСТАВЯ упражняването на родителските права по отношение на детето В. Т. К./В.С.К./, ЕГН ***** на майката М. Й. П., ЕГН ***** и определя детето да живее при нея.

ОПРЕДЕЛЯ режим на лични отношения между бащата С. Д. К., ЕГН ***** и малолетното дете В. Т. К./В.С.К./, ЕГН ***** по следния начин: всяка първа и трета седмица от месеца като бащата взема детето в събота в 10 часа и го връща до 17.00 часа в неделния ден, с преспиване, както и 20 последователни дни през лятната ваканция на детето, които не съвпадат с платения годишен отпуск на майката. За осъществяването на режима на лични отношения бащата следва да взема и връща детето от местоживееенето му при майката.

ОСЪЖДА С. Д. К., ЕГН ***** да заплаща на малолетното си дете В. Т. К./В.С.К./, ЕГН ***** чрез неговата майка и законен представител М. Й. П., ЕГН ***** месечна издръжка в размер на 200(двеста) лева, платима до 15 число на месеца, за който се дължи, считано от датата на подаване на исковата молба- 20.04.2022г. до настъпване на законни причини за нейното изменяване или прекратяване.

ОСЪЖДА Т. К. К., ЕГН ***** и М. Й. П., ЕГН ***** да заплатят на С. Д. К., ЕГН ***** направените по делото разноси в размер на 1620 (хиляда шестстотин и двадесет) лева.

ОСЪЖДА С. Д. К., ЕГН ***** да заплати по сметка на Бургаския окръжен съд държавна такса в размер на 288/двеста осемдесет и осем/ лева върху определения размер на издръжката.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба, в двуседмичен срок от връчването му на страните, пред Апелативен съд гр.Бургас.

След влизане в сила препис от решението да се изпрати на Община Бургас за отразяване в регистрите.

Съдия при Окръжен съд – Бургас: _____